

BUSCH TRIO: PASSIE EN PERFECTIE

Klassieke muziek

Busch Trio,

Omri Epstein, piano

Mathieu van Bellen, viool

Ori Epstein, cello

Deventer Schouwburg, maandag 21
september. (Bijgewoond: 17 uur)

*door Elly van Plateringen (tot 2016
vaste recensent bij deStentor)*

DEVENTER – Voor vele concertgangers was dit het eerste theaterbezoek in coronatijd. Nog enigszins onwennig bereikte het publiek z'n plek. Daar was over nagedacht. We werden als vorsten naar onze plaatsen begeleid, op veilige afstand van elkaar. Na afloop zouden we op gelijke wijze het pand weer verlaten. Daartussenin: een subliem optreden van het Busch Trio.

Twee optredens op een dag, om 17 en 20 uur, het is geen sinecure. Je moet je toch weer opladen als artiest en de concentratie vasthouden.

Nog zo'n nieuwigheidje: het concert mag maar een uur duren. Hoe kies je dan het repertoire? Het Busch Trio had daar een schitterende oplossing voor met muziek van Haydn, Schubert en Mendelssohn. Geen lange pauzes tussendoor, geen toegift. Maar na dit spetterende optreden, waarin passie en perfectie de leidraad vormden, was dat ook beslist niet meer nodig.

Om te beginnen Haydn's Pianotrio in es mineur, waarin violist Van Bellen alle gelegenheid kreeg om zijn virtuositeit te betonen. Een heerlijk muziekwerk vol modulaties, volop klanktekeningen en vooral speelplezier dat er vanaf spatte. Opvallend hierin de rol van cellist Ori Epstein, die zelfs van elk begeleidend toonladderfiguurtje nog een muzikaal feestje maakte. Wie zei ook al weer dat in de vroege Haydn-trio's de cello er maar een beetje bij hing..?

Schubert's Notturmo in Es D897 zou men kunnen zien als een soort lakmoesproef voor pianotrio's. De uitgesponnen, verheven lijnen kunnen zomaar leiden tot uitvoeringen waarin de slaap om de hoek komt kijken. Zo niet bij het Busch Trio: het tempo deugde, de interpretatie was uitermate contrastrijk en bij vlagen ongemeen dramatisch. Van Bellen en de gebroeders Epstein bezitten het vermogen om gezamenlijk zowel transparantie als detaillering te bereiken in een klankpatroon dat je als luisteraar – met graagte - klaarwakker houdt.

Eens te meer kregen de eigenschappen van dit drietal dimensie in het Eerste Pianotrio in d opus 49 van Felix Mendelssohn. Hierin ging pianist Omri Epstein helemaal los, daarin gloedvol bijgestaan door zijn partners. Wat een samenspel, welk een furie en hartstocht! Met hoge tempi (scherzo!), emotie en een warmbloedig palet dat je oren deed gloeien. Vanaf de allereerste inzet van cello en piano tot en met de zinderende Finale een interpretatie vol vuurwerk en bevlogenheid. Met daartussenin dat prachtige, gepassioneerde adagio. Wat een evenwicht, wat een ensemblespel en wat een sublieme karakterisering. Zo'n ervaring beleef je alleen in de concertzaal.